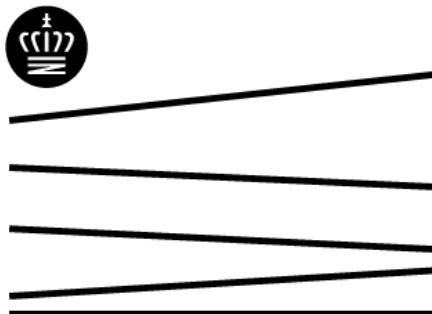

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Harring, Johannes.; Johannes Harring [i.e.: Carl Chr. Bagger].

Titel | Title:

Havets Konge : et Eventyr

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : J. H. Schubothes Boghandling,

1835

Fysiske størrelse | Physical extent:

30 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

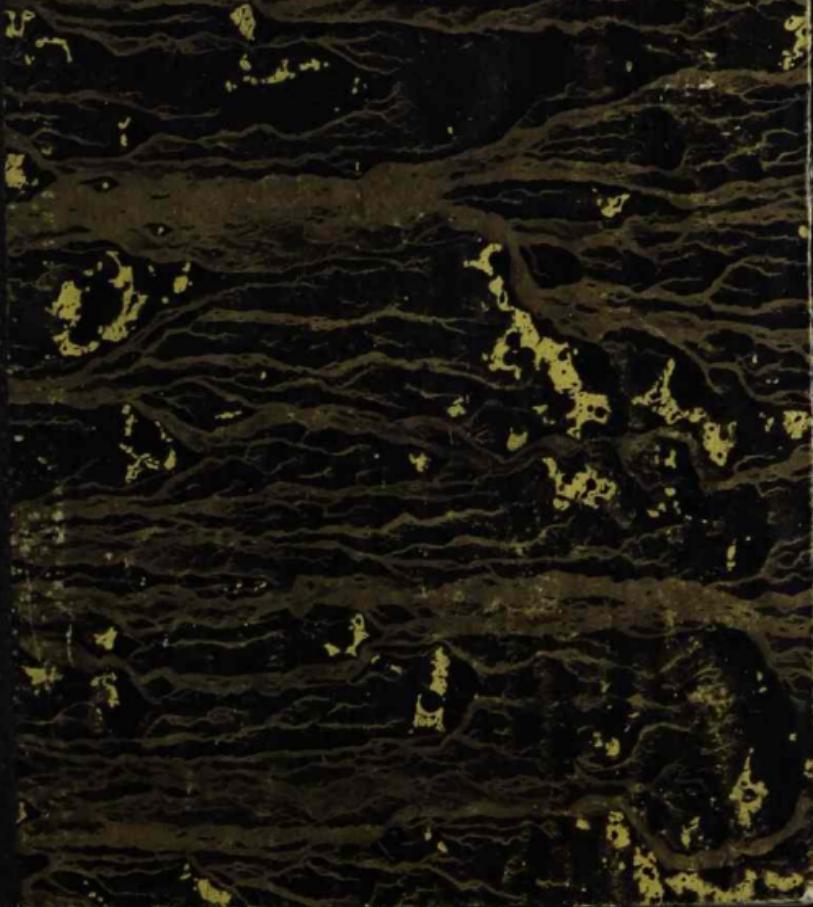
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bagger.
Janata Bouza
1835.

53,-191

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

115308040497

+REX

Havets Konge.

Et Eventyr

af

Johannes Harring.

Store Bøger siever Ingen,
Smaat og godt er hele Tingen.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandling.

Trykt hos P. N. Jørgensen. Vilestræde Nr. 110.

1835.

Kom, hvis til Ørkenerne Du vil
 Foruden Rødsel Sanggudinden følge !
 Kom kun, frygt ikke Norden vindens Spil :
 Du er i Stuen jo, men ei paa Bølge.
 Den Fare, som min Musa taler om,
 Den gjælder ikke Dig, den gjælder Andre,
 Den gjælder dem i Fortids Helligdom,
 En Slægt, der længst har maattet hedenvandre.
 Stig med mig kun paa Vognen uden Hjul,
 Min Bølgevogn er sikker, endføjondt huul ;
 Mit Digterskib ei væltes kan i Hjulspor,
 I Furen løber Maagen, men ei Guulspurv. — —

II.

— — Paa liden Øe, hvor Busten sparsomt groer,
Gik Øens Dronning, speidende hver Bove;
Paa Snekken hendes trende Sønner foer,
De kom ei hjem, derfor kan ei hun sove.
„Ja, de er' druknede," — saa sulked' hun, —
„Du eier, Havets Drot! de trende Sønner,
Du har indspærret dem paa Havets Bund,
Og grusom øndser Du ei mine Bønner.
Stig op og svær mig, mørke Bolgedrot,
Svar blot, om Du har gjemt Dem i Dit Slot,
Hvad heller om jeg haabe tør de komme,
Naar Lynets Blink og Stormens Magt er omme?" —

III.

Da lagde Stormen sig og Himlen klar
 Sig viste, som et Barneblik, der smiler;
 Det var, som om hun sic et venligt Svar:
 See kun! i rolig Storhed Havet hviler!
 Og som hun sidder der paa Strandens Steen,
 Selv lignende de Marmor-Billedstøtter,
 Og som hun sidder der og bort fra een
 Plet til en anden Diet bange flytter,
 Da lyser Stjernen med et særligt Skin,
 Da toner ganske venligt Nattens Wind,
 Da aabner Bolgen sig, da skuer Straaler
 Hun ud fra Dybet, som ei Blikket taaler.

Og udaf Bølgen steeg en lille Dreng,
Med Scepteret og med en Sølverkrone,
Med Perlepandser dybt fra Flodens Seng,
Med Sølvmoer fra en fjern og fremmed Zone.
Han sad i glimrende Conchylieskal,
En Rosenkrands omcircled' Kronen, Haaret;
Bed Goden Teppet laae af rød Koral,
Af hvide Piger blev Conchylien baaret.
Men udfra Skulden gif et Vingepar,
Som blaaligt blændende at skue var;
En lille Bue laae der slængt i Skallen,
Det lod til, at fra Skulden den var falden.

V.

„Du hænder ikke Afrodites Søn?“

-- Saa spurgte han med det berømte Smil —

„Og dog Du rettede til mig Din Bon,

Og seer Du dette Rogger og dens Piil!

Min Moder fødtes paa en Muslingstal,

Men hun gik hen i Menneskenes Hal

Og jeg har hendes Hersterdomme faaet;

Til Jordens vandred' hun, der hersker Skønhed,

Der har i Templer hun sit Maal opnaaet

Og Græsset dækker med en evig Grønhed;

Der hugges Marmoret, det vigtberomte,

Der synge Digterne, de vrangtbedømte!“

VI.

Der har en Broder jeg, som Christus nævnes,
Der har man Huus for ham og Huus for mig;
Et Alter selv for Styres Bølger levnes,
Thi de skal leve, som er mulne Eiig!

Du voer jo selv, min Dronning, der paa Landet,
Du veed det godt, at der er saare smukt —
Dog viid, de Sønner tre er ikke strandet,
Thi jeg har plukket dem som Stormens Frugt:
Jeg frelste dem, da Snekken troløs sank,
Jeg satte dem i Grotten sørverblank,
Jeg, Amor, gjemmer dem; jeg eier nede
Hvad Du foroven, Dronning, mon begræde!"

VII.

Jeg eier dem, de muntre Ungersvende,
De lege sammen i min lyse Borg;
De lære Bølgeverdenen at kjende,
Troe mig, Hver lever godt og fjern fra Sorg.
Troe ikke, der er fattigt i min Bolig:
Hvert strandet Skib har stedse plyndret jeg,
Med fjerne Landes Guld er jeg fortrolig
Og Persiens Tæpper ligge paa min Bei;
Med Pilen har jeg mangen Sømand stanget,
Han er min troe, min blinde Slave nu,
Og i mit Net har mangen Mø jeg fanget,
Der som Slavinde gaaer med venlig Hu."

VIII.

„Jeg er en Gud, som herstær enevældig,
 Men jeg er mild og løkker Blomsten frem;
 Hver, som tilbeder mig, er vistnok heldig,
 Lyksalig hvem jeg tager til mit Hjem!
 Thi skal Du ikke for de Sønner græde,
 Hver Søn er mere stjøn, end han var før:
 Jeg har bedækt ham med et Guddomsklæde,
 Han har betraadt Udvædeligheds Dør!
 Troe ikke, Dronning, Døden boer i Vandet,
 Min Dugg udbreder Liv og krydret Frugt;
 Mit Stuegulv er grenne Græs i Sandet,
 Og i mit Loft sig speiler Stjernen smukt! — —

IX.

Da raabte Moderen: „Nei, skjonne Gud!
 Hvor smukt og godt der end er hos Dig nebe,
 Da stirre mine Børn vist tidt dog ud
 Af Loftet øj maae følde Taarer hede!
 Thi Moderhjertet eier Du dog ei,
 Og Du forstaaer ei naar de stille sørge,
 Og Du har Vinter naar de onste Mai,
 Og Du kan ikke svare naar de spørge!
 Du har en Krone fun af Sølv, jeg seer,
 Jeg vil Dig skjenke min, den er af Guld,
 Og sjuig fun frit, hvis Du vil have Meer,
 Men giv fra Vand da hvad der er af Muld!“

„Giv mig igjen hvad under Hjertet jeg
 Har fordum baaret, og til Verden født !
 Hust, mine Sønners Blod er varmt og ei,
 Som Dine Bølgedraaber, koldt og dødt.
 Her under aaben Himmel før de gif,
 Dernede presses vistnok Vandbedraget,
 Dernede sagtnes vistnok Hjerteslaget,
 Og der fordunkles deres lyse Blik :
 Igjennem Vandets Masse see de fun
 En mat Belysning fra den muntre Himmel ;
 Der sees ei Mennesker paa Havets Bund,
 De Stakler see fun Haiers, Hvalers Brimmel ! ” —

XI.

Da smilte skjelmst den blanke Elskovsgud
 Og rysted' Haarets lysegule Ringe:
 „Med Guld Du løser ei de Sønner ud,
 Ved Mod kun kan Du dem til Jord gjenbringe!
 Hvis Du imorgen Nat, naar Alle sove,
 Naar Maanen staaer imellem Næ og Ny
 Og Stormens Fugle op til Kysten tye,
 Hvis da Du fører Dig ud i Havet vove
 Saalangt kun at til Hjertet Bølgen naaer,
 Til Hjertet, hvor de Sønner før Du bar,
 Da vil de dukke op fra Bølgen klar,
 Da skal Du see, Din Stægt Du atter faaer!“

XII.

„Da stige de fra Perlens dybe Hjem,
Forladende Polyppen og Korallen;
Men de vil længes efter Bølgehallen,
Tidt vil i Zaarer Du vist finde dem!
Men til Beviis Du vil imorgen komme,
Saa vil vi To inat nu Kroner bytte;
Naar Klokk'en Et er, da er Tiden omme,
Du maa til Uhret øengsteligen lytte!
Hust, mellem Tolv og Et! om end det stormer,
Om end Du mærker Norden vindens Brum,
Om end sig Brændingen gigantisk former —
Til Hjertet blot — igjennem hviden Skum! ” — —

XIII.

Og paa sit Hoved satte han den røde,
Den gyldne Krone; men paa hendes Pandे
Han satte hviden Sølverkrands, hvis bløde,
Hvis fine Arbeid' var fra græste Lande.
Han selv var huggen ud derpaa, den Lille,
Men ak, som blind! den Barnegud, den milde
Betvinger selv af Ørknens store Løver,
Han, som sin Magt selv i Olympen øver,
Han, den guddommelige Pigerøver,
Som eengang, Rom! behersked' Dine Kyster,
Men nu kan flakke om hvor han lyster,
I Nord og Vesten snart og snart i Øster!

XIV.

Dg derpaa sank han etter ned i Noven,

Men Nølgen hvislede en svag Musit

Dg op fra Vandet klare Toner gif —

En saadan Lyre har ei vi foroven!

En mægtig Guddom fun den tildeelt vorder;

De prægtige, dog smeltende Accorder

Tilhøre Himmelten og Havet, ikke Jorden:

Som stille Bon det lød, og dog som Torden.

Dg Blomsten böied' sig i Nord og Syd,

En gylden Drøm laae i den Klokkelyd,

Den Drøm, som eengang fun paa Jorden haves

Dg, eengang havt, i Nuet brat begraves. —

XV.

Men næste Nat gik hun med Sølverkronen
 Til vilden Strand, hvor Stormen løb fra Habet,
 Da sagde hun: „Du skrämmer ei med Tonen,
 Du stjonne Gud, med Biñgepar begavet!
 De Sønner tre skal etter stue Lyset,
 Jeg har et enkelt Dieblik kun gyset.
 Modtag mig, mørke Hav, hvor Hvaler svømme,
 Hvor mine smukke Børn hos Perlen drømme!
 Imellem Tolv og Et, om end det stormer,
 Om end man hører Norden vindens Brum,
 Om sorten Sky sig end gigantisk former —
 Til hjertet blot — igjennem hviden Skum!”

XVI.

Og derpaa steeg hun ned i Havets Leie,
 Hun gif i Storm og Boven svulmed' høit;
 Hun stænkedes af Bølgens hvide Sprøit,
 Den sorte Løk for Blæsten monne vase.

 Men da hun kom saa langt, at Vandet baded'
 Den fulde Moderbarm, det skjonne Bryst,
 Da saae hun først, hvor langt hun havde vadet,
 Hvor fjern hun var fra Dens krumme Rygt.

 Da raabte hun: „Kom, Amor, see, jeg venter,
 Bring mine Børn, som Du har lovet mig!
 Drot over Ildens, Havets Elementer!
 Bring mig dem levende, hvad heller Liig!“ —

XVII.

Da revned' Bølgen, Stormen lagde sig,
Og op fra Dybet steg de Ungersvende ;
Og Maanen skinte ned saa frysdelig,
Dens Ild ned over Havet monne brænde !
Thi Amor hersker ei blot over Hav,
I fjerne Kloder throner mægtig Guden :
Derfor steg Maanen ud af Skyens Grav
Og kasted' Straaler over Dødningbruden ;
Og op fra Dybet steg de skjonne Drenge
Og atter lød Accorder op fra Strømmen,
Igjen lød Klang fra Haabet og fra Drømmen,
Igjen flog Amor sine klare Strenge.

XVIII.

Og først af Dybet lidet Erik kom,
 Og han var systerklædt, holdt Medestangen,
 Og om hans Arm sig bugted' Bølgeslangen,
 Hans Haar var lyft, hans Barnemine from;
 Og sjeldne Vanddyr fangne laae i Nættet,
 Guldfisken rød og blank i Garnet sprætted'.
 Og Erik Pandser bar af Perlemoer;
 Delphinen, som i Havets Dybder boer,
 Den leged' tam og mild ved Drengens Side,
 Foran ham svømmede de Svaner hvide;
 Og hen han strakte sine bitte Arme
 Mod Moderen, med Hjertets hele Barme.

XIX.

Og op af Tangen der paa Hælfu an steg,
 Og han var ældre, han var flædt som Tæger;
 Thi Tagten var hans Tidsfordriv og Leeg,
 Sin Bue han med Smidighed bevæger.
 Et Kobbel Hunde svømme tæt om Drengen,
 Han sigter godt og strammer prægtigt Strengen.
 En Taarnfalk sidder paa den runde Skulder,
 Hans brune Øie rovbegjærligt ruller.
 Den hvide Daahjort slumrer skudt og død,
 En saaret Ørn der ligger i hans Stjød;
 Hans lille Haand er endnu ganske blodig, -
 Stundom han seer paa Moderen veemodig.

XX.

Og sidst steg Thorvald op fra vilde Vande,
Han bærer Krone, bærer Purpurkaabe:
Han skulde hersket over Mod'rens Strande,
Paa ham de Undersaatter monne haabe.
Men nu han holder Sceptret sønderbrudt,
Nu sænker Hovedet han ned beskjæmmet,
Med Messingfryndser er hans Kaabe bræmmet,
Han bærer ikke Guld i det Minut!
Og tunge Saarer falde fra hans Die,
Da han mod Moderen vil Blikket høie;
Han holder Haanden heftigt op til Panden
Og stirrer længselfuld mod Fædrestranden.

XXI.

„O Moder!“ — Erik raabte — „vorte bliv,

Troe ej paa Amors falske, blide Miner!

I Dybet er for os der intet Liv,

Der ligge store Byer i Ruiner.

Vi er ei, føde Moder, hvad vi synes,

Nærm ikke Dig, see vore Dienbrynes

Beklemte Skælven, see den blege Kind,

Vi er kun Skikkeler af Taage vind,

Et Blændværk er vi, skrämmende Matrosen!

See, Thorvalds Scepter er jo sonderbrudt,

See paa Din Halfdan, stakkels folde Slut,

See blot, hvor falst paa Kinden er ei Rosen!“

XXII.

„Vi har det koldt, vi længes efter Livet:
 Sværdfisken svømmer over vore Løkker,
 Søhunde hyle her, som store Dogger,
 Polyppen lurer lummeligt bag Sivet.
 See Slangen om Din lille Eriks Arm!
 For Dig det synes, som den med mig spøger,
 Som om med Skønhed den min Pragt forsøger —
 Du seer ei, at den bider i min Barm!
 En Taarnfalk gynger der paa Halfdans Skulder,
 Du seer ei, hvor den hakker i hans Kjød!
 En Krone bører Thorvald — ei den Guldb er —
 Den smørter, thi det er en Flamme røb! ”

XXIII.

Vi længes efter Jordens stjønne Farver,
 Vi længes efter dit og Faders Slot:
 Vi sjælve her for Dybets skumle Larver,
 Vi grue her for Vandets Aftograat.
 Flygt, søde Moder, fra de arme Liig,
 Lad ham beholde dem, kun ikke Dig!
 Hver Sommernat vi ville til Dig komme,
 Vor Stemme synge skal i Aftnens Wind,
 Og vore Skikkeler, de barnligt fromme,
 Husvale skal i mangen Drøm Dit Sind.
 Flygt blot, see, hvor sig græsgrent Landet breder,
 Min søde Moder, lidens Erik beder! —

XXIV.

Gorfærdet lytted' hun til Barnets Ord,
Da Amor pludselig paa Bølgen standed',
Den løierlige Gud, som, skjøndt ei stor,
Behersker Jord og Ilden, Lust og Vandet.
Han greb den bange Herskerindes Haand,
Han holdt den fast og knuged' den i sine,
Og brat stod i forandret Klædebon
Den lille Gud med før saa blide Mine:
Eør var han Dreng, nu voxed' mægtigt han,
Sorthaaret Manden stod for hendes Øie,
Hans Vinger svandt, men med en Perlerand
En mørkblaau Raabe dækked' tæt og nøie.

XXV.

„Saa lokked' jeg Dig dog, Du skønne Dvinde!“

— Saa raabte han og greb om hendes Liv —

„I Dybet skal de Børn tilbagesvinde,

Men Du skal følge dem til Tang og Siv!

Beed Du da ei, at Havets Gud er blid,

Som Amor blid, og tids han afskyer Bold?

Men ofte gaaer han ogsaa ud paa Strid,

Da er han Bildmand liig paa Danmarks Skjold.

To former eier Havet: Skinner Solen

paa Kladen, lyft er da paa mine Dybber,

Men Bee hvert Skib, naar jeg fra Hærskerstolen

Befaler Stormen ud af de Charvbder!“

XXVI.

„Min Sølverkrone sidder om dit Haar:
Thi har Du til min Brud Dig selv jo viet.
Du Blinde vilde Dine Børn befriet,
I mit Hjem sog dem, didhen Du nu gaaer.
Inat vi vil vor Bryllupshøitid holde,
For Din Skyld vil jeg Mennesker indbyde:
Far ud da, vilde Storm, fra Dine Bolde,
Ead Harper og Basuner vældigt lyde!
Knuus hvert et Skib, Du møder paa Din Bei,
Til staansom Mildhed kjender ikke jeg;
Inat skal falde hvo der ei er falben,
Bring talrigt Mandskab mig til Perlehallen! —

XXVII.

Han strakte Sceptret hen mod de tre Sønner,
 Da sank igjen de Tre til Havets Bund:
 Saaledes Havet Modertrostab lønner,
 Minutviis, at, dets Blidhed varer kun!
 Og pludselig, hvor blege Dronning stod,
 Indstyrted' Jorden under hendes Fod
 Og hun foer ned til de ukjendte Grunde,
 Hvor aldrig seete Planter groe i Lunde.
 Men da de Arme sank, ved deres Synken
 I Bolgen hørte man en dæmplet Klynken:
 De Børn og Modren samles nu i Boven,
 — Men Stormen knækker Skibene foroven. —

Nu boe de Alle der i Perlezonen,
Men troer Du ogsaa, de er' muntert stemte?
Troer Du, at Dronningen sin Grønjord glemte,
Og Halfdan Tagten, Thorvald Jordbekronen?
Troer Du, at Perlemoerets blanke Grotte
udsletted' Mindet om de Hædreslotte?
Nei, Menneſke, naar Du engang skal stige
Hif til det klare, muntre Stjernerige,
Forladende Din lille Fødeøe,
Troer Du ei, Du vil tidt tilbage længes
Til denne Kugle med de grønne Enges,
Med Skoves Pragt, med varme Sommerøe? — —

Af samme Forfatter er udkommet Novellen:

„Min Broders Levnet,”

som faaes i den Schubotz'ske Boghandling, Borsen Nr. 9.
Prisen er 1 Rbdkr.

